

Knerp knerp

Met ons zessen staan we de rouwstoet bij de ingang van de begraafplaats op te wachten. Drie draagsters tegenover elkaar. De kleinste voorop en de langste achteraan. We kijken bij elke uitvaart van te voren wie bij wie past qua lengte. Dat is de beste werkwijze, dan is het dragen nooit zwaar. Ik blijf kleiner te zijn dan ik dacht. Daarom word ik nu meestal vooraan ingedeeld. Omdat er hoge bomen rond de begraafplaats staan kun je je niet voorstellen dat de rondweg en de stad heel dichtbij zijn. Het is zo stil, niet eens een luidkeels zingende merel, je hoort alleen de bladeren zachtjes ruisen. Wij zijn ook stil, tegenover elkaar. Midden op het ronde gazon binnen op de begraafplaats staat een klokkenstoel. Opeens begint die klok, die daarin hangt, luid te klingelen ten teken dat de rouwstoet in aantocht is.

Het is een indrukwekkend beeld. Een rouwauto die zachtjes de laan in komt rijden met daarachter een lange stoet mensen. Zoveel mensen, maar het gaat bijna geluidloos. De klok is opgehouden met klingelen. Terwijl we wachten, totdat iedereen zich achter de baar heeft opgesteld, hoor ik hoog boven in de boom een boomklever. Twiehiet ...twiehiet ... Dan gaan we op weg. De paden zijn bedekt met grind, het loopt zwaar en het knerpt. Vooral de bochten vragen veel aandacht. Op sommige stukken moeten we flink kracht zetten om de rijdende baar in goede banen te leiden. Ik hoop dat de mensen in de rouwstoet achter mij het niet merken, ik wil niet dat het lijkt op ploeteren en zwoegen, omdat ik het dragen bij een uitvaart toch altijd als licht ervaar.

Nadat we de kist met de gestorvene in het graf hebben laten afdalen lopen we zachtjes weg. We willen het zo onopvallend mogelijk doen. De familie staat in alle rust bij het graf en de priester gaat nog een woordje spreken. Maar het lukt niet om het zachtjes te doen, ook al lopen we op onze tenen. Knerp, knerp, klinkt het luid in onze oren, het grind ligt overal. Twiehiet... twiehiet ...roeft de boomklever. We kunnen er niet omheen.